

[Per Hækkerup.]

landbrugsvarerne i stedet for at lade dem stige, som jeg forstår at hr. Anders Andersen nu vil føre en krampagtig aktion for at de skal.

Vi vil også gerne sige til regeringen, at lige så vel som vi er indforstået med, at der skal føres en politik, som reducerer og endeligt afskaffer valutaunderskuddet, så tror vi, det er for stram en målsætning at forestille sig, at dette skal ske i løbet af 2-3 år. Det vil blive en så voldsom kur, det vil blive en så voldsom belastning for vor økonomiske udvikling, at vi tror, det vil være fornuftigt, om regeringen ikke stiler imod at afskaffe valutaunderskuddet i løbet af 2-3 år. Men det er vel, når alt kommer til alt, også bare noget, der er fremsat, for at vi kan forhandle os frem til en længere tidsperiode — det går jeg næsten ud fra, for jeg kan da ikke tro, at statsministeren igen vil indlade sig på en hestekur. Jeg ved godt, statsministeren har en vis forkærlighed for hestekure; jeg ved ikke rigtig af hvilken grund, for de hidtidige mislykkede forsøg kan da ikke inspirere ham og hans regering til at prøve endnu en gang at sætte alt for hårdt ind.

Vi er altså villige til forhandling. Men jeg vil gerne gentage det spørgsmål, som blev stillet i TV, og som blev stillet i B. T.: hvad er det, regeringen har i sin pose? Vi har hidtil ikke kunnet få det at vide. Vi ved lidt, på visse områder måske noget. Efter gårsdagens debat og forhandlingerne i udvalget vedrørende prisstoppet ved vi i hvert fald mere på dette felt. Jeg ser i dag i pressen, at regeringen har et færdigt forslag til afløsning af dyrtidsreguleringen. Jeg tror, det er arbejdsministeren, der har røbet, at han går med sådan noget i lommen; det er jo en familietradition at gå og knirke med noget i lommen, så det lyder sandsynligt, at arbejdsministeren også gør det. Men lad os få det at vide.

Jeg beder altså statsministeren om i dag at røbe lidt om, hvad det er, regeringen vil. Jeg er næsten sikker på, at jeg får det svar, at det nok er folketinget, der skal have det at vide, men at det skal ske dråbevis; derfor skal det ske i et udvalg, og så kan det langsomt sive fra udvalget ud til folketinget og ud til befolkningen. Hvorfor dog ikke lægge det rigtigt frem for os?

I den forbindelse vil jeg gerne sige om statsministerens bemærkninger vedrørende dagsordenen af 15. maj, at de bemærkninger har jeg med stor interesse læst. Det er ganske interessant, at statsministeren refererer de to afsnit af 15. maj-dagsordenen og med glæde kommenterer det andet afsnit, for nu har jo i mellemtiden arbejdsmarkedets parter optaget de forhandlinger og sluttet en overenskomst med hensyn til samarbejde på arbejdspladserne. Men det tredje afsnit har statsministeren ikke kommenteret, og det tredje afsnit er dog i den forstand det interessante. I det tredje afsnit af denne dagsorden står der nemlig:

„ — og i fornødent omfang at fremme gennemførelsen af ovenstående [de to første områder] ved lovgivningsmæssige foranstaltninger.“

Se, da vi drøftede dette spørgsmål ved folketingets afslutning, var statsministeren meget stærk i mælet og hård i standpunkterne. I forgårs var der i åbningstalen ikke noget om dette — jo, der var en vending om, at regeringen håbede på, at man nåede frem til frivillige aftaler. Det håb deler vi alle, men hvis regeringen virkelig mener det håb alvorligt, må den også give parterne muligheder for at nå frem til aftaler på arbejdsmarkedet. Det ville komme til at virke fuldstændig ejendommeligt, efter at arbejdsmarkedets parter nu er enedes om en samarbejdsudvalgsaftale, efter at arbejdsmarkedets parter nu er enedes om forhandlingsregler, hvis man så fra statsmagtens side ville komme og forcere tingene frem.

Jeg har set, at arbejdsministeren ligesom vil supplere statsministeren lidt på det område ved at fastsætte 1. januar som skæringsdato. Lad nu være med at gøre sådan noget. Lad dog parterne få lov til at tale. Atmosfæren for sådanne forhandlinger synes at være god. Hvis man da ikke vil skabe en helt umulig situation — for regeringen gør det i og for sig ikke så meget, den fortjener ikke bedre, men for vor økonomi, for roen i dansk økonomi i det kommende år, skal man holde sig selv i ro og lade arbejdsmarkedet få lov til at klare sine sager. Statsministeren og regeringen ved jo, at de to parter på arbejdsmarkedet ikke er vilde og rabiate folk, som ikke tager hensyn til landets økonomi. Regeringen ved af erfaring, at det